

סדר הלימוד ליום כ"ד חשוון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

ספרא הצניעותא

הזרה יט

תפלה לחבקוק הנביא על שגינות וכו' (חבקוק ג).

איתא בספרא הצניעותא, פרקא קדמאח (זחר תרומה, קע"ו):

עד לא הוי מתקלא, לא הוי משגיחין אפין באפין.

א כו קשה להעולם: על מה צריך לנסע להצדיק לשמע מפיו, הלא אפשר לעיין בספרים דברי מוסר? אך באמת הוא תועלת גדול, כי יש חלוק גדול בין השומע מפי הצדיק האמת בעצמו ובין השומע מפי אחר האומר בשמו; מכל שכן כששומע מפי ששמע מפי השומע, כי יורד בכל פעם מדרגא לדרגא רחוק מפי הצדיק. וכן בין השומע מפי הצדיק למעין בספר הוא חלוק גדול ביותר:

ב כו צריך לזכר את הפנים, שיוכל כל אחד לראות את פניו בפנים שלו כמו במראה, עד אשר בלא תוכחה ובלא מוסר יתחרט חברו תכף על מעשיו, רק ממה שביט בפנים שלו, כי על-ידי שביט בפנים שלו יראה את עצמו כמו במראה, איך פניו משקע בחשך:

ג כו גדל יקר הערך של לשון הקדש – שבו נברא העולם, במאמר חז"ל (בראשית רבה פרשה י"ח, הובא בפרש"י): "לזאת

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתפ • צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" •
• "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות •

יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לָקְחָהּ זֹאת" (בְּרֵאשִׁית ב) – 'לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן, מִכָּאן שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם בְּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. וְזֶה בְּחִינַת חוּהָ, בְּחִינַת (תְּהִלִּים י"ט): "וְלִילָה לְלִילָה יַחְוֶה", הֵינּוּ בְּחִינַת הַדְּבֹר שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁבּוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם. וְזֶה בְּחִינַת: "לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה", הֵינּוּ הַדְּבֹר, כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית מ"ט): "וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם".

וְעַל-יָדַי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ רוֹמְמָנוּ מְכַל הַלְשׁוֹנוֹת, שְׁכָל הַלְשׁוֹנוֹת הָעַמִּים נוֹפְלִים עַל-יָדַי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, הֵינּוּ שֶׁהֲרַע – שֵׁישׁ לְהַלְשׁוֹן שֶׁל הָאִמָּה אַחִיזָה בּוֹ נִתְבַּטַּל וְנוֹפֵל עַל-יָדַי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, וְאִין לוֹ שְׁלִיטָה עַל יִשְׂרָאֵל, וְזֶה בְּחִינַת: 'לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן'.

וְהָרַע הַכּוֹלָל, שְׁכָל הָרַעוֹת שֶׁל שְׁבַעַיִם לְשׁוֹן כְּלוּלִין בּוֹ, דְּהֵינּוּ תִבְעֵרַת הַמְדוּרָה שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף, שְׁכָל הַשְּׁבַעַיִם לְשׁוֹן מְשַׁקְעִין וְכְלוּלִין בּוֹ, נוֹפֵל וְנִתְבַּטַּל וְאִין לוֹ שְׁלִיטָה עַל-יָדַי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. וְזֶה בְּחִינַת מְדוּרָה שֶׁל שְׁבַעַיִם כּוֹכְבֵינִי הַנִּזְכָּר בְּזוֹהַר הַקְּדוּשׁ (וַיִּקְהַל ר"ג), הֵינּוּ הָרַע הַכּוֹלָל, שֶׁהוּא תִבְעֵרַת הַמְדוּרָה שֶׁל תַּאֲוֹת נְאוּף, שְׁכָל הַשְּׁבַעַיִם אֲמוֹת כְּלוּלִין בּוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת חֲשֵׁמ"ל – חֵיזוֹת אֵשׁ מְמַלְלוֹת (חֲגִיגָה י"ג); חֵיזוֹת אֵשׁ – בְּחִינַת חוּהָ אִשָּׁה, הֵינּוּ בְּחִינַת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ כַּנ"ל, שֶׁעַל-יָדוֹ מִתְמַלֵּל וּמְשַׁתְּבֵר אֵשׁ הַמְדוּרָה שֶׁל שְׁבַעַיִם כּוֹכְבֵינִי. וְזֶה בְּחִינַת מ"ל מַחֲשֵׁמ"ל, שֶׁהֵם בְּחִינַת מְדוּרָה שֶׁל שְׁבַעַיִם כּוֹכְבֵינִי, שֶׁנִּתְמַלֵּל וְנִתְבַּטַּל עַל-יָדַי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כִּי עַל שֵׁם זֶה נִקְרָא לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כִּי כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָּה מוֹצֵא גֶדֶר עֲרוּהָ אֵתָּה מוֹצֵא קְדוּשָׁה (מְדַרְשׁ רַבָּה קְדוּשִׁים פָּרָשַׁת כ"ד). וְזֶה שִׁפְרֵשׁ רַש"י (בְּרֵאשִׁית שָׁם): "עַל כֵּן יַעֲזֹב-אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ", 'מִכָּאן שֶׁנֶּאֱסַר לָהֶם עֲרִיזוֹת – רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרָת כֵּן'; 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' הֵינּוּ לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ (עֵיין זוֹהַר אַחֲרֵי

ס"א:, כְּמוֹ (תְּהִלִּים ל"ג): "וּבְרוּחַ פִּיּוֹ כָּל צְבָאָם", שְׁעַל-יַדֵּי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ נִצָּסָר וְנִתְקַשֵּׁר הַתְּאֵדָה שֶׁל תְּאֵדוֹת נְאוּף, הֵינּוּ הַמְדוּרָה שֶׁל שְׁבַע עֵין כּוֹכְבִין, שְׂאִין לוֹ שְׁלִיטָה עַל יִשְׂרָאֵל עַל-יַדֵּי לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, בְּבַחֲיַנַּת 'לְשׁוֹן נוֹפֵל עַל לְשׁוֹן' כַּנ"ל, שְׁהַרוּחַ שְׁטוֹת (סוּטָה ג) נִתְבַּטַּל עַל-יַדֵּי רוּח־הַקֹּדֶשׁ. וְזֶה בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּח־הַקֹּדֶשׁ, בְּבַחֲיַנַּת "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ" (כְּמוֹ שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל זְבַחִים קט"ז). וְזֶה: "וַיִּסְגַּר בְּשַׁר תַּחְתְּנָה" – לֹא נִצְרְכָה אֱלֹא לְמָקוֹם הַחֲתָךְ (בְּרִכוֹת ס"א), הֵינּוּ חֲתוּךְ הַדְּבוּר.

וְזֶה (ש"ם): "וַיִּבֶן" – עֲשָׂאָה כְּאוֹצָר, שְׁעַקָר עֲשִׂיָה וְתְקוּן שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ תּוֹלָה בְּ"יִרְאֵת ה' הִיא אוֹצָרוֹ" (יִשְׁעִיָהוּ ל"ג), כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (קִהְלֵת י"ב): "סוּף דְּבַר הַכֹּל נִשְׁמָע, אֶת הָאֱלֹקִים יִרְא". וְזֶה: כְּאוֹצָר שֶׁל חַטִּים, הֵינּוּ הַיִּרְאָה הוּא אוֹצָר, שֶׁבוֹ תְלוּי עֲשִׂיָה וְתְקוּן שֶׁל 'חַטָּה' – כ"ב אוֹתִיּוֹת שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ (תְּקוּן ט"ז).

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים ס): "אֱלֹקִים דְּבַר בְּקֹדֶשׁוֹ", שֶׁדְּבוּר הַקֹּדֶשׁ תּוֹלָה בְּ"אֱלֹקִים יִרְא". וַיּוֹסֵף, עַל-יַדֵּי שְׁהִיָה לוֹ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (בְּרֵאשִׁית מ"ה): "כִּי פִי הַמְדַבֵּר אֲלֵיכֶם" בְּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, עַל כֵּן כְּתוּב בּוֹ (שָׁם מ"א): "הִנְמַצָּא כְּזֶה אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹקִים בּוֹ"; רוּחַ אֱלֹקִים – הֵינּוּ תְקוּן הַבְּרִית, בְּבַחֲיַנַּת "וְלֹא קָמָה עוֹד רוּחַ בְּאִישׁ", כִּי בְלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ תְלוּי תְקוּן הַבְּרִית, בְּבַחֲיַנַּת "מִכָּאֵן שֶׁנִּצָּסָר לָהֶם עֲרִיּוֹת", כִּי זֶה בְּלֹא זֶה אִי אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת, הֵינּוּ תְקוּן הַבְּרִית וְשְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ הֵם תְלוּיִים זֶה בְּזֶה. וְזֶה (מִשְׁלֵי כ"ט): "וְרַעַה זּוֹנוֹת יִאֲבֹד הוֹן" – אֵל תְּקַרֵּי 'מִהוֹנָךְ' אֱלֹא 'מִגְרוֹנָךְ' (עֵינן מִשְׁלֵי ג' בַּהֲגָה בְרֵשׁ"י שֵׁם וְכֵן הוּבָא בַבְּאֵה"ט או"ח ס"י נ"ג בְּשֵׁם הַפְּסִיקְתָא. אִמְנָם בַּפְּסִיקְתָא עֲצֻמָּה אִיתָא מִמָּה שַׁחֲנַנְךָ אִם נָתַן לְךָ קוֹל עֵרֵב וְכוּ'), שֶׁהוּא בְּחִינַת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, כִּי מִי שֶׁפּוֹגֵם בַּבְּרִית מְאֲבֵד לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. וְזֶה (שָׁם ג):

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתכב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

"כִּבְד אֶת ה' מֵהוֹנָה" - כִּבְד דִּיקָא, כִּי בּו תְּלוּי בְּחִינַת כְּבוֹד, כִּי הַפֶּךְ הַכְּבוֹד הֵם חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת. וְהֵם תּוֹלִים בְּמָקוֹם עֲרִיז, כְּמוֹבָא בִּתְקוּנִים (תְּקוּן נ"ח): "וְלֹא יִתְבַּשְׁשׁוּ" - אֵין בַּשֵּׁת אֶלָּא בְּמָקוֹם עֲרִיז; עֲרִיז הוּא פְּגַם הַבְּרִית, בְּבְחִינַת עֲרָלָה, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ל"ד) "כִּי חֲרָפָה הִיא לָנוּ". וְזֶה: 'כִּבְד', שֶׁהוּא הַפֶּךְ שֶׁל חֲרָפוֹת וּבְזִיוֹנוֹת, שֶׁהוּא תוֹלָה בְּ'הוֹנָה', הֵינּוּ בְּגֵרוֹנָה, שֶׁהוּא שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ כַּנ"ל. וְשֵׁם יוֹסֵף, עַל שֵׁם שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא תְּקוּן הַבְּרִית, בְּבְחִינַת (שָׁם ל): "אֶסֶף אֱלֹקִים אֶת חֲרָפְתִּי", כִּי בּו תְּלוּי כְּבוֹד, כִּי אֵין בַּשֵּׁת אֶלָּא בְּמָקוֹם עֲרִיז כַּנ"ל.

וְנַחֲשׁ, שֶׁהוּא הֲרַע הַכוֹלֵל הַנ"ל - כְּשֶׁאֵין שְׁלֵמוֹת בְּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, אֲזִי הוּא הוֹלֵךְ וְשׁוֹלֵט עַל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, בְּבְחִינַת 'נַחֲשׁ שְׁלֵטְנוּתָהּ עַל בְּשָׂרָא' (כְּמוֹבָא בְּזִהַר תְּקֵדוּשׁ) (ע"י הוה"ק נח ס"ה. פקודי רס"ט), הֵינּוּ בְּחִינַת חוֹה הַנ"ל, שֶׁהִיא בָּשָׂר מִבְּשָׂרוֹ (בראשית ב), בְּבְחִינַת "בָּשָׂר קֹדֶשׁ" (חגי ב). וְזֶה בְּחִינַת נַחֲשׁ, שֶׁפִּתְּחָה לְחוֹה וְהִטִּיל בָּהּ זֶהֱמָא (שבת קמו), שֶׁהוּא הָרוּחַ סְעָרָה (יחזקאל א) הָרוּחַ שְׁטוּת, אִשָּׁת כְּסִילוֹת (מְשָׁלִי ט), וְהוֹלֵךְ וּמְפַתֵּחַ אֶת הָרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, אִשָּׁה חֲכָמָה (שְׁמוּאֵל-ב יד), בְּבְחִינַת "חֲכָמוֹת נָשִׁים" (מְשָׁלִי י"ד), וּמִטִּיל בָּהּ זֶהֱמָא. וְזֶה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ד): "לִפְתַּח חֲטָאת רֹבֵץ"; לִפְתַּח, הֵינּוּ 'פִּתְחֵי פִיךָ' (מִיכָה ז) שֶׁל לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהַחֲטָאת הַזֶּה רוֹבֵץ לִינֵק מִמֶּנּוּ:

סִדְרָא קִצְוֵר לְקוֹטִי מוֹהַר"ן הַיְיִמִּי:

תפלה לחבקוק - יט

א תִּאֲזוּת נֶאֱוָף הִיא רַע הַכוֹלֵל. שְׁכָל הָרָעוֹת שֶׁל כָּל הַשְּׁבָעִים אֲמוֹת כְּלוּלִין בּוּ. כִּי כָּל אֲמָה וְלְשׁוֹן יֵשׁ לָהּ אַחִיזָה בְּרַע מִיַּחַד,

דְּהִינּוּ אֵיזָה מִדָּה רָעָה אִם תֵּאָוֶה רָעָה שֶׁהִיא מִיַּחַדָּת לְאוֹתָהּ
 הָאֵמָּה וְהֵן מְשַׁקְעִים בְּאוֹתָהּ הַתֵּאָוֶה וְשֵׁם אַחִיזֹתָם. אֲבָל תֵּאָוֶה
 נְאוּף הִיא רַע הַכּוֹלֵל שֶׁבְּאוֹתָהּ הַתֵּאָוֶה נִתְקַבֵּץ וְנִתְאַסַּף כָּל רַע
 וְרַע שֶׁל כָּל אֵמָּה וְאֵמָּה שֶׁהֵם הָרַע שֶׁל כָּל הַתֵּאָוֶה, וְכֹל אֵלוֹ
 הָרַעוֹת נִבְעָרִים יַחַד וְנִבְעָשָׂה מֵהֶם מְדוּרָה וְזֶהוּ תִבְעֵרֶת הַמְדוּרָה
 שֶׁבּוֹעֵר בְּאָדָם לְתֵאָוֶה נְאוּף. אֲבָל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הַבְּדִילָנוּ מִן
 הָאֵמוֹת וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל הַלְשׁוֹנוֹת וְצָרִיכִים אֲנִיחָנוּ לְהִיּוֹת פְּרוֹשִׁים
 מִכָּל רָעוֹתֵיהֶם, דְּהִינּוּ מִכָּל הַתֵּאָוֶה שֶׁהֵם מִיַּחַדִּים לָהֶם כַּנֵּ"ל
 וְאֵינָם שׂוֹכִים לָנוּ כָּלָל. וּבִפְרָט מִתֵּאָוֶה נְאוּף שֶׁהִיא הָרַע הַכּוֹלֵל
 שֶׁל כָּל הָאֵמוֹת כַּנֵּ"ל. כִּי זֶה עֵקֶר הַהֶבְדֵּל וְהַהִפְרָשׁ שֶׁיֵּשׁ בֵּינֵנוּ
 לְבֵין הָאֵמוֹת מֵהַ שְׂאֵנוּ פּוֹרְשִׁים עֲצִמָנוּ מִנְּאוּף כִּי זֶה עֵקֶר קְדֻשַׁת
 יִשְׂרָאֵל. כִּי יֵשׁ כַּח בְּאָדָם לְהַסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִתֵּאָוֶה זֹאת וּלְשַׁבְּרָהּ וְזֶה
 עֵקֶר קְדֻשַׁתֵּנוּ כַּנֵּ"ל:

בַּעֲקָר הַקְּדֻשָּׁה הִיא קְדֻשַׁת הַבְּרִית וְזֶה זֹכֵינ׳ עַל־יְדֵי קְדֻשַׁת הַלְשׁוֹן
 וְהַדְּבָר שֶׁמְקַדְּשִׁין אוֹתוֹ בְּדַבְּרוֹרִים קְדוּשִׁים. וְעַל־שֵׁם זֶה נִקְרָא
 לְשׁוֹנֵנוּ לְשׁוֹן הַקְּדֻשׁ, כִּי כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָהּ מוֹצֵא גֶדֶר עֲרוּהָ אֵתָהּ
 מוֹצֵא קְדֻשָּׁה. וְעַל־יְדֵי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקְּדֻשׁ דְּהִינּוּ עַל־יְדֵי רַבּוּי
 דְּבַרִּים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם תּוֹרָה וְתַפְלָה וְשִׁיחָה בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ.
 (וְאֵף־עַל־פִּי שְׁמִשִּׁיחַ וּמְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ בְּלְשׁוֹן אֲשֶׁכֶּנּוּ שְׁמַדְבָּרִים בּוֹ בְּמַדִּינַתֵּנוּ הוּא גַם
 בֵּן בְּכָל לְשׁוֹן־הַקְּדֻשׁ. כִּי אֲדַרְבָּה בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנֵנוּ צָרִיךְ דְּוָקָא לְדַבֵּר בְּלְשׁוֹן שְׁמַדְבָּרִים בּוֹ
 בְּמִבְּאֵר (בְּחֵלֶק ב סִימָן כ"ה) רַק הָעֵקֶר שֶׁיִּשְׁמַר אֶת הַלְשׁוֹן לְקִדְּשׁ אוֹתָהּ בְּדַבְּרוֹרִים
 קְדוּשִׁים שֶׁזֶה בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדֻשׁ). וְלִזְהַר לְשִׁמּוֹר אֶת הַלְשׁוֹן שֶׁלֹּא
 לְדַבֵּר דְּבַרִּים רָעִים וּפְגוּמִים שֶׁהֵם לְשׁוֹן הָרַע וְשִׁקְרִים וְדְבָרִים
 בְּטָלִים וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה שֶׁהֵם פּוֹגְמִין אֶת הַלְשׁוֹן הַקְּדֻשׁ. עַד שֶׁזּוֹכָה
 שִׁיחֵיהָ דְּבוֹרוֹ וּלְשׁוֹנוֹ בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדֻשׁ. עַל־יְדֵי־זֶה הִיא

עקר הכנעת ושבירת כל התאוות ובפרט תאוות נאוף שזה העקר שצריך לשבר:

ג. תקון הברית הוא בחינת רוח הקדש הינו בחינת לשון הקדש ועל ידו נתבטל הרוח שטות שהוא פגם הברית רחמנא לצלן:

סדר תשי מורה ר"ן ה"פ"ג:

קא (כא) יום חמישי וילך בין כסה לעשור תק"ע לפ"ק פה ברסלב. ספר לנו שחלם לו ואינו יודע הפרוש. שאיש אחד שהיה מאנשינו נפטר לעולמו והוא מת באמת, אך הוא לא ידע עד אותו היום ונדמה לו בחלומו שכל העולם עומדים סביבו ונוטלין רשות ממנו לנסע לדרךם פנהוג אחר ראש השנה.

ואותו האיש הנפטר היה גם כן עומד שם ושאל אותו מדוע לא היית על ראש השנה, השיב לו הלא כבר נפטרתי לעולמי. אמרתי לו בשביל כך, ואם האדם נפטר אינו רשאי לבוא על ראש השנה, ושתק. ומחמת שכמה בני אדם דברו עמי מאמונה דברתי עמו גם כן מזה. (ונראין הדברים שרבונו זכרונו לברכה הבין שנפל מן האמונה).

ואמרתי לו וכי אין בעולם רק אני, אם אין אתה מאמין בי התקרב לצדיקים אחרים, מאחר שנשאר לך אמונה עדין באחרים התקרב להם. ואמר למי אתקרב, ונדמה לי שהראיתי לו לזה התקרב כמורה על איזה מפרסם. השיב לי אני רחוק ממנו. אמרתי לו קרב עצמך לאחר, והייתי חושב לפניו כל המפרסמים ועל כלם אמר שהוא רחוק מהם. אמרתי לו מאחר שאתה רחוק מכלם ואין לך למי להתקרב טוב לך לשאר כפאן כבתחלה ותחזור ותתקרב אלי. השיב לי, מכם? (בלשון תמה) אני רחוק מאד.

וְנִדְמָה לִי שֶׁהוּא בְּאֻמָּצֵע הַיּוֹם, וְהַחֲמָה עוֹמְדַת כְּנֶגֶד הָרֹאשׁ.
 וְהַגְּבִיּה עֲצָמוֹ לְמַעְלָה בְּאֵוִיר עַד שֶׁעָלָה אֶל הַחֲמָה. וְהָיָה הוֹלֵךְ עִם
 הַחֲמָה וְיֵרֵד מִמָּטָה מִמָּטָה עַל הָאָרֶץ כְּהַלֹּךְ הַחֲמָה עַד שֶׁיֵּרֵד לְמִטָּה
 לְאָרֶץ מִמָּשׁ בְּשִׁקִּיעַת הַחֲמָה. וְכֵן הֵלֵךְ יוֹתֵר עִם הַחֲמָה, עַד
 שֶׁבְּחִצּוֹת לֵילָה בָּא עִם הַחֲמָה כְּנֶגְדֵי מִמָּשׁ מִלְמִטָּה. כִּי בְּחִצּוֹת
 הַלֵּילָה אִזּוֹ הַחֲמָה כְּנֶגֶד רִגְלֵי הָאָדָם מִמָּשׁ וְאִזּוֹ כְּשִׁירְד לְמִטָּה מְאֹד
 עַד שֶׁהָיָה כְּנֶגְדֵי מִמָּשׁ מִלְמִטָּה שֶׁמֵּעֵתִי קוֹל צְעָקָה שֶׁצָּעַק אֵלַי
 הַשְּׁמַעְתֶּם כִּמָּה אֲנִי רָחוֹק מִכֶּם וְאֵינִי יוֹדֵעַ הַפְּרוּשׁ:

וְאָמַר רַבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן וְהָיָה לִי רַחֲמָנוֹת גְּדוֹל, הֲלֹא
 עָקַר יִגִּיעַת וְעִבּוּדַת הָאָדָם בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית, כִּי עֲכָשׁוּ אֵין יוֹדְעִין
 וּמְרַגְּשִׁין טַעַם כָּל־כֶּךָ בְּהַתְקַרְבוֹת מִחֲמַת עֲכִירַת הַחֲמָה וּמִחֲמַת
 הַמְּנִיעוֹת. נִמְצָא שֶׁהָעָקַר הוּא רַק בְּשִׁבִיל הַתְּכֵלִית, שֶׁאִזּוֹ אַחַר
 הַהִסָּתְלָקוֹת לְאָרֶץ יָמִים וְשָׁנִים, אִזּוֹ יִדְעוּ מַה שֶׁשָּׁמְעוּ כְּבָר, וְגַם מַה
 שֶׁשָּׁמְעוּ אִזּוֹ, וְיִתֵּר מִזֶּה מַה שֶׁיְהִיָּה מִצַּד הַנְּשָׁמָה כְּמוֹ שִׁיזְכָּה כָּל
 אֶחָד. וְאִם גַּם־כֵּן אַחַר כֶּךָ אֵין זוֹכִין לְהַתְקַרֵּב וְכוּ'. וְהַכֹּל אֲשֶׁר־י
 מִי שִׁיתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה בְּהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וּבְצַדִּיק הָאֲמֵת וְיִקְיָם דְּבָרָיו
 בְּיָדָיו לֹא יִבוֹשׁ וְלֹא יִכָּלֵם לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא בְּעוֹלָם הַבָּא.

סֵדֶר הָאֲלָף-בֵּית הַיּוֹמִי:

חֵלֶק שֵׁנִי א. עַל־יְדֵי לְשׁוֹן הָרַע נִתְפָּס בְּתַפְיֶסָה.

לִיצְנוֹת א. עַל־יְדֵי לִיצְנוֹת יְהִיָּה לוֹ נוֹשִׁים הַרְבֵּה וְהֵם יִמְשְׁלוּ בּוֹ.
ב. גַּם נִכְשָׁל בְּנְאוּף, גַּם אֲשֶׁתּוֹ מוֹשְׁלַת בּוֹ. **ג.** עַל־יְדֵי לִיצְנוֹת הוֹלֵךְ
 וְנוֹפֵל. **ד.** גַּם בָּא לְמִדַּת שִׁקָּר, וְנָע וְנָד מִמָּקוֹם לְמָקוֹם. **ה.** עַל־יְדֵי חֲנֻפָּה
 בָּא לִיצְנוֹת. **ו.** עַל־יְדֵי לִיצְנוֹת בָּאִים יְסוּרִים. **ז.** עַל־יְדֵי לִיצְנוֹת אֵין
 לוֹ חֲכָמָה. **ח.** הַלִּיצְנוֹת הִיא מְתַעֲבֶת אֶת הָאָדָם עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתפזר מזה הרגע יצא לך צדקה מקורה שיהיה מצדד מוספרי רבנו יהיה תיקון לכל

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הוא ועל הבריות. ז. על ידי ליצנות בא שרפה. ח. הלועג על דברי חכמים, נדון בצואה רותחת. ט. כל ליצנותא אסירא חוץ מליצנותא דעבודה זרה. י. קשה ליצנות, שתחלתו יסורין וסופו בליה. יא. המתלוצץ – מזונותיו מתמעטין ונופל בגיהנם ומביא בליה לעולם.

מריבה א. אין תקומה במלחמה על ידי העברת השבועה. ב. מי שרודף את חברו, הקדוש ברוך הוא מביא עליו רעה, כדי שישכח את חברו מלרדוף אותו. ג. על ידי קריאת הלל יושיע לך הקדוש ברוך הוא מאויבך. ד. על ידי כבוד התורה אדם נצול משונאים. ה. קדם המלחמה צריך תפלה לה' יתברך. ו. בכל פעם שאדם נופל מאמונתו, הוא ממשיך עליו מתנגד גדול ועשיר. ז. כשאדם מתפלל על שונאים, יתפלל בבקר. ח. הסתכלות בכל פעם על השמים זהו מבטל שנאת האויבים. ט. כששוכח את העניים אין מנצח. י. עני – שהרשע רודף אותו, תדע שהוא בעל גאווה. יא. מי שהוא נצחק, הקדוש ברוך הוא שוכח אותו ומסתיר פניו ממנו. יב. כשאדם מצר, אויביו נתרוממים. יג. מי שהוא נצחק, בא לידי שכחה. יד. מריבה בא לאדם כשבא לאדם איזהו מצוה והוא משלחה ואינו מקימה. טו. מי שעושה מריבה עם הצדיקים, בידוע שמחשבותיו רעים. טז. לפעמים המקום גורם מריבה לאדם. יז. מי שיש לו שונאים יבניע את עצמו, על ידי זה יצילהו הקדוש ברוך הוא משונאים. יח. כשיש לאדם שונאים, והוא מחפש בכל מיני חפוש למצא להם אהבה, על ידי זה יהיו באפס וכאין. יט. כשיש לאדם אויבים, ואינו חושב איך לנקם בהם אלא, הוא דבוק בשמחת השם יתברך, על ידי זה הקדוש ברוך הוא

נותן לו כח לנקם מהם.

סדר שיחות הר"ן היומני:

כה בענין המחשבות שבמח הוא פלא גדול וגדלת הכורא יתברך שמו, איך המחשבות מנחים במח חבילות חבילות הרבה מאד אלו על אלו וכשאדם צריך לאיזה דבר ונזכר בו, אזי מושך ומוציא אותו הדבר שהיה מנח במחשבה ונזכר בו והדבר פלא, היכן היה מנח אותו הענין עד עכשו? ויש קשרים וסימנים בהמחשבות המנחים בהמח חבילות חבילות הרבה וכשנזכר באיזה דבר מחמת שנזדמן ענין המעורר אותה המחשבה על ידי הקשר והסימן שבה, אזי מוציא אותה המחשבה מתוך חבילי חבילות המחשבות המנחים ומסדרים במח ואזי כשמושך ומוציא אותה המחשבה אזי מתהפכים ומתגלגלים כל המחשבות מסדרם שהיו מנחים (כעין שראוין בדברים גשמיים, שכשמושכין ומוציאין דבר

מתוך איזה קפה וחבילה אזי מתהפך ומתגלגל כל הקפה והחבילה:

כו אצל העולם השכחה היא חסרון גדול בעיניהם אבל בעיני יש בהשכחה מעלה גדולה כי אם לא היתה שכחה, לא היתה אפשר לעשות שום דבר בעבודת ה' אם היתה זכר כל מה שעבר לא היתה אפשר לו להרים את עצמו לעבודתו יתברך בשום אופן, גם היו מבלבלים את האדם מאד כל הדברים שעוברים עליו אבל עכשו

על ידי השכחה נשכח מה שעבר:

ואצלו הדרך שכל מה שעבר והלך, נפסק והולך לחלוטין ואינו חוזר בדעתו עוד כלל ואינו מבלבל כלל עצמו עוד במה שכבר עבר והלך וכו' וענין זה הוא דרך עצה טובה גדולה מאד בעבודת ה', כי על פי רב יש להאדם בלבולים רבים וערבוב הדעת מאד ממה שחלף ועבר בפרט בשעת התפלה, שאז באים

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תּוֹכַח מִזֶּה רְצוֹן יִצְיָא לְעַד לְעַד מִקּוּמָה שְׂדֵיךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוּן לְכַלּוֹת
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יִצְיָא לְאֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחָה" שְׁעֵי יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

עָלְיו כָּל הַבְּלוּלִים וּמְעַרְבֵימִים וּמְעַקְמִים אֶת דַּעְתּוֹ מִמָּה שֶׁכָּבַר
עָבַר לְפַעְמִים יֵשׁ לוֹ בְּלוּלִים מִעֲנִין הַמְשָׁא-וּמַתָּן שְׁלוֹ וְעַסְקֵי בֵיתוֹ
וְכִיּוֹצֵא, בְּאֲשֶׁר כִּי לֹא טוֹב עָשָׂה בְּעֲנִין זֶה וְכִיּוֹצֵא וְכָךְ הָיָה צָרִיךְ
לַעֲשׂוֹת וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה הַדָּבָר וְיֵשׁ שְׂמֵבְלָבְלִים אוֹתוֹ בְּעֵת עֲבוּדָתוֹ
בְּתוֹרָה אוֹ בְּתַפְלָה וְכִיּוֹצֵא, בְּהַפְגָּמִים שְׁפָגַם מִקֶּדֶם בְּאֲשֶׁר
שֶׁבְעֲנִין זֶה לֹא עָשָׂה כְּהִגֵּן נִגְדוֹ יִתְבָּרַךְ וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה הַרְבֵּה מְאֹד
בְּאֲשֶׁר יָדוּעַ לְכָל אָדָם בְּעֲצָמוֹ עַל-כֵּן הַשְּׂכָחָה הִיא עֲצָה טוֹבָה
גְּדוּלָה מְאֹד לְזֶה, שֶׁתִּכְרַף וּמִיֵּד שְׂחֹלְףָ וְעוֹבֵר הַדָּבָר, יַעֲבִיר וַיִּסְלַק
אוֹתוֹ מִדַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרֵי וְלֹא יִתְחִיל לְחַשֵּׁב
עוֹד בְּמַחְשַׁבְתּוֹ בְּעֲנִין זֶה כִּלְלֵי וְהִבֵּן הַדָּבָר הַיָּטִב, כִּי הוּא דָּבָר
גְּדוּל מְאֹד וְאִיתָא בְּסַפְרֵים שֶׁבְשִׁבְלֵי זֶה נֶתַן הַשְּׂכָחָה כִּיֵּדִי שֶׁתְּהִיא
הַתוֹרָה חֲבִיבָה עַל לִוְמָדִיהָ תָּמִיד כִּשְׁעָה הָרֵאשׁוֹנָה כִּי עַל-יְדֵי
הַשְּׂכָחָה כְּשֶׁחֹזֵר וּבָא וְלוֹמֵד אֶפְלוּ מֵה שֶׁכָּבַר לָמַד, הוּא אֶצְלוֹ
כְּחֻדְשׁוֹת וְחֲבִיב עָלָיו וְאִיתָא מְשָׁל עַל הַלּוֹמֵד וְשׁוֹכַח שֶׁשָּׁכְרוּ
אֲנָשִׁים לְמִלְאֵת חֲבִיּוֹת וְהַחֲבִיּוֹת הָיוּ נְקוּבִים וְכָל מֵה שֶׁהָיוּ שׁוֹפְכִין
לְתוֹךְ הַחֲבִיּוֹת נִשְׁפָּךְ לְחוּץ וְהַטְּפָשִׁים אָמְרוּ, הוֹאִיל וְחֹזֵר וְנִשְׁפָּךְ
לְחוּץ, לָמָּה לָנוּ לִיגַע וְלְמִלְאֵת מֵאַחַר שֶׁאַחַר-כָּךְ נִשְׁפָּךְ?! אֲבָל
הַחֲכָם אָמַר מֵה לִי בְּזֶה? הֲלֹא פוֹרְעִין לִי עַל הַיּוֹם, וְשָׁכְרִי לֹא יִקְפַּח
מִכָּל יוֹם וְיוֹם, כִּי אֲנִי מְשָׁכֵר לְיָמִים וּמֵה לִי אִם נִשְׁפָּךְ? כָּךְ
אֶף-עַל-פִּי שֶׁשׁוֹכַח לְמוֹדוֹ, שָׁכְרוּ לֹא יִקְפַּח מִכָּל יוֹם וְיוֹם וְדַע
שֶׁלְעֵתִיד מִזְכִּירִין אֶת הָאָדָם כָּל מֵה שֶׁלָּמַד אֶף אִם שָׁכַח גַּם בְּנֵי
אָדָם הַשׁוֹמְעִים הַתוֹרָה שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת וְאֵינָם מְבִינִים אוֹתָהּ,
לְעֵתִיד בְּעוֹלָם הַבָּא יִבְיֵנוּ כִּי עַקֵּר הַתוֹרָה הִיא לְהַנְשִׁימוֹת,
שֶׁבְעוֹלָם הַבָּא יִהְיוּ הַנְשִׁימוֹת בְּקִיָּאִים וּמְשִׁיגִים הַיָּטִב אֶת הַתוֹרָה
שֶׁלָּמַד וְשָׁמַע הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה אֲשֶׁרִי הַמְבַלָּה יָמָיו בְּתוֹרָה

וְעִבּוּדָה הַרְבֵּה:

סֵדֶר שְׁלֵחַי עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ג) קהל שהתפללו וכולם בקיאים בתפלה, אעפ"כ ירד ש"צ וחוזר להתפלל, כדי לקיים תקנת חכמים. הגה: ואם יש יחידים בקהל מאריכין בתפלתן, אין לש"צ להמתין עליהם אפילו היו חשובי העיר; וכן אם היה מנין בבית הכנסת, אין להמתין על אדם חשוב או גדול שעדיין לא בא (בנימין זאב סימן קס"ח). (ד) כשש"צ חוזר התפלה, הקהל יש להם לשתוק ולכוין לברכות שמברך החזן ולענות אמן; ואם אין ט' מכוונים לברכותיו, קרוב להיות ברכותיו לבטלה; לכן כל אדם יעשה עצמו כאילו אין ט' זולתו, ויכוין לברכת החזן. (י"א שכל העם יעמדו כשחוזר הש"צ התפלה), (הגהות מנהגים). (ה) על כל ברכה שאדם שומע בכל מקום, אומר: ברוך הוא וברוך שמו. (ו) ויענו: אמן, אחר כל ברכה, בין אותם שיצאו ידי תפלה, בין אותם שלא יצאו, ובכוונה שיכוין בלבו: אמת היא הברכה שבירך המברך, ואני מאמין בזה. (ז) לא ישיח שיחת חולין בשעה שש"צ חוזר התפלה, ואם שח הוא חוטא, וגדול עונו מנשוא, וגוערים בו. הגה: וילמד בניו הקטנים שיענו: אמן, כי מיד שהתינוק עונה: אמן, יש לו חלק לעולם הבא (כל בו). (ח) לא יענה אמן חטופה, דהיינו כאילו האל"ף נקודה בחטף; וכן שלא יחטוף וימהר לענות אותו קודם שיסיים המברך; וכן לא יענה אמן קטופה, דהיינו שמחסר קריאת הנו"ן ואינו מוציאה בפה שתהא ניכרת; (גם לא יפסיק באמצע המלה) (ב"י בשם הערוך); ולא יענה אמן יתומה, דהיינו שהוא חייב בברכה אחת וש"צ מברך אותה וזה אינו שומעה, אע"פ שיודע איזו ברכה מברך הש"צ, מאחר שלא שמעה, לא יענה אחריו אמן, דהוי אמן יתומה. הגה: ויש מחמירין דאפילו אינו מחויב באותה ברכה, לא יענה אמן

אם אינו יודע באיזה ברכה קאי ש"צ, דזה נמי מקרי אמן יתומה (טור בשם תשב"ץ); ולא ימתין עם עניית האמן, אלא מיד שכלה הברכה יענה אמן (אבודרהם). ולא יענה אמן קצרה, אלא ארוכה קצת, כדי שיוכל לומר: אל מלך נאמן; ולא יאריך בה יותר מדאי, לפי שאין קריאת התיבה נשמעת כשמאריך יותר מדאי. (ט) אם יש קצת מהעונים שמאריכין יותר מדאי, א"צ המברך להמתין להם. (י) מי ששכח ולא אמר יעלה ויבא בר"ח או בחולו של מועד או בכל דבר שצריך לחזור בשבילו, יכוין דעתו וישמע מש"צ כל י"ח ברכות מראש ועד סוף כאדם שמתפלל לעצמו; ולא יפסיק ולא ישיח; ופוסע ג' פסיעות לאחוריו, דכיון שכבר התפלל, אלא ששכח ולא הזכיר, אע"פ שהוא בקי, ש"צ מוציא. (יא) אם בעוד האדם מתפלל סיים ש"צ ברכה, וקודם שכלתה עניית אמן מפי רוב הצבור סיים זה תפלתו, עונה עמהם: אמן. הגה: ואפילו אם לא שמע הברכה כלל, רק שומע צבור עונין אמן ויודע על איזה ברכה קאי, יענה עמהם וכן בקדיש וקדושה וברכו. (יב) העונה אמן, לא יגביה קולו יותר מהמברך.

סימן קכה (א) אין הצבור אומרים עם ש"ץ נקדישך, אלא שותקין ומכוונין למה שש"צ אומר עד שמגיע לקדושה, ואז עונים הציבור קדוש. הגה: ויש לישא העינים למרום בשעה שאומרים קדושה, וכן מנענעים גופן ונושאים אותו מן הארץ (טור ושבולי לקט); ואין לדבר באמצע הקדושה (מהרי"ל וב"י בשם מהרי"א ודרך ארץ זוטא). ומי שאמר סדר קדושה, ובא לבית הכנסת ומצא צבור עונין קדושה, חוזר ועונה עמהם (תשובת הרשב"א סימן רמ"ט). (ב) טוב לכויין רגליו בשעה שאומר קדושה עם שליח ציבור.

סדר לקווי תפלות היימני:

שםג: וזכני להתקרב לצדיקי אמת ולמוכיחי אמת ואזכה שיהיה לי עזות דקדשה להיות עז כנמר לעמד כנגד עזי פנים שבדור, הרוצים להרחיק מצדיקי אמת ותצילני ותבדילני מן התועים ומן מנהיגי שקר אשר כל מלכותם והתנשאות שלהם הוא רק על ידי עזות דסטרא אחרא לבד, שהיא מלכותא בלא תגא והם משתררים ומתגאים על עם דל בחנם, אשר אתה לבד ידעת כמה רעות הם גורמים, חם ושלום ולא די שאינם יכולים לקרב אותנו אליך באמת כי אם שרוצים לרחקנו, חם ושלום, מנקדת האמת מצדיקי אמת מכשרים אמתים רחם עלינו ברחמיך ותבדילנו מן הצבועים והשקרנים ממנהיגי שקר, ותן לנו עזות דקדשה שנוכל לעמד כנגד עזותם ותעזרנו ברחמיך הרבים שיהיה לנו כח על ידי עזות דקדשה להוסיף עז ותעצומות בקדשה שלמעלה ואתה תשפיע ותתן עלינו תוספות עז ותעצומות מאתך להתגבר ולהתאמץ בעבודתך ובתורתך וביראתך בכח וגבורה גדולה ובעזות גדול דקדשה ולא נתבייש מפני המלעיגים ולא יפל עלינו שום מורא ופחד ובושה, ולא שום חלישות הדעת משום אדם ומשום נברא שבעולם, כי אם ממך לבד נירא ונפחד ונתבייש תמיד לבלי לסור מרצונך ימין ושמאל מעתה ועד עולם ויקים בנו מקרא שכתוב: "תנו עז לאלקים על ישראל גאותו ועזו בשחקים, נורא אלקים ממקדשיך אל ישראל הוא נותן עז ותעצמות לעם ברוך אלקים":

שםד: ותשפיע עלינו ברחמיך הרבים דעת דקדשה, שאזכה לידע איך להתנהג עם העזות באפן שלא יהיה לי שום עזות דסטרא אחרא כלל, ולא אשתמש עם העזות כי אם לשמך ולעבודתך

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תּוֹכַח מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָיִל "צַדִּיק צַדִּיק מִקּוֹחַ שִׁדְיָה צַדִּיק מִסְפְּרֵי רַבְּנָו יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❖
❖ "חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעָרֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❖

בְּאַמַּת וְתִצִּילֵנִי וְתִמְלִטֵנִי מִדִּינָהּ שֶׁל גִּיהֲנָם הַקְּשָׁה וּמַר מְאֹד
הַמְּגִיעַ לְהַעֲזִי פָּנִים, אֲשֶׁר הֵם נוֹפְלִים בְּגִיהֲנָם בְּאֵין סוּמָךְ וּמִצִּיל
חוּם וַחֲמַל עָלַי בְּחִמְלָתֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים, חוּם וַחֲמַל עָלַי וְתִצִּילֵנִי מִכָּל
מִינֵי עֲזוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא מִכָּל מִינֵי עֲזוֹת הַגּוֹף וְתִזְכְּנֵי לְעֲזוֹת
דְּקִדְשָׁה בְּאַמַּת לְעַמּוּד כְּנֶגֶד הָעֲזִי פָּנִים שְׁבַדוֹר הָרוֹצִים לְרַחֵק
מִדְּרָכֵי אֲמַת אוֹ לְהַחֲלִישׁ דְּעֵתָם, חֶם וְשָׁלוֹם, שֶׁל הָרוֹצִים לְהִתְקַרֵּב
לְדְרָכֵי הַקְּדוּשָׁה בְּאַמַּת וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנֵהִיָּה עֵז כַּנְּמַר נְגָדָם לְנִצְחָם
וְלְהַשְׁפִּילָם עַד עֶפֶר, לְשִׁבְרָם וּלְבַטְלָם לְגַמְרֵי וְתִזְכְּנֵי שְׂאֵהִיָּה עֵז
וְחֶזֶק בְּעִבּוּדְתֶךָ תָּמִיד, וְאַזְכֶּה לְכָל הַקּוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, וְלְהַתְגַּבֵּר עַל
יָדָם עַל כָּל מִינֵי עֲזוֹת שֶׁל הַגּוֹף עַד שִׁיתְּבַטְלוּ כָּל תְּאֵוֹת הַגּוֹף
וּמִדּוֹתָיו הָרָעִים:

שְׁמָה: וְאַזְכֶּה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֲמַת בְּאַמַּת, וְלְהִתְחַבֵּר תָּמִיד עִם
אַנְשֵׁים כְּשָׂרִים וִירָאִים בְּאַמַּת, הַהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הָאֲמַת כְּרִצּוֹנָךְ
הַטּוֹב "ה' עֲזוּז וְגִבּוֹר, ה' אִישׁ מִלְחָמָה, תִּנָּה עֲזוֹךְ לְעַבְדֶּךָ וְהוֹשִׁיעָה
לְבֶן אֲמַתֶּךָ", וְזַכְּנֵי לְעֲזוֹת דְּקִדְשָׁה הַנְּמַשֶּׁךְ מִבְּשֵׁת פָּנִים דְּקִדְשָׁה,
מֵעֵדוֹן עֲלָאָה דְּסִתִּים וְגַנְיֹז, מִחֲכָמָה עֲלָאָה, מִמְּאַמֵּר הַשָּׁלָם שֶׁהוּא
"בְּרֵאשִׁית", אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה תִּבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ,
קִרְיָה נְאַמְנָה נִהְלָנוּ בְּעֲזוֹךְ אֵל נִוָּה קִדְשֶׁךָ, וְתִזְכְּנֵנוּ עַל יְדֵי זֶה
לְאַמוּנָה שְׁלֵמָה וְלְהִתְקַרֵּב וְלְהַכְּלִיל בְּצַדִּיקִים אֲמִתִּיִּים הַכְּלוּלִים
מִשְׁבָּעָה רוּעִים שֶׁהֵם כְּלָלִיּוֹת הַקְּדוּשָׁה וְיִמְשֶׁךְ עַל יָדָם עָלַי וְעַל זְרַעִי
וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲמוּנָה שְׁלֵמָה בְּאַמַּת וְאַזְכֶּה בְּרַחֲמֶיךָ
הָרַבִּים לְהִאֲמִין בְּךָ וּבְצַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים וּבְמוֹכִיחֵי אֲמַת שֶׁהֵיוּ בְּכָל
דּוֹר וָדוֹר וְשְׁבַדוֹר הַזֶּה, בְּאַמַּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּלֵי שׁוּם בְּלָבוּל
וּנְטִיָּה כָּלָל וְאַזְכֶּה עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה לְקַבֵּל מוּסָר מִמוֹכִיחֵי אֲמַת,
וְאַשְׁמַע בְּקוֹלָם, וְיִכְנָסוּ דְּבִרְיָהֶם הָאֲמִתִּיִּים בְּאָזְנֵי וּבְלִבֵּי, וְאַטָּה

לְבָבִי אֲלֵיהֶם, וְאַבְטַל עֲצָמִי לְגַמְרֵי אֲלֵיהֶם, עַד שְׁאֲזֹכָה לְהִיּוֹת
 בְּרִצּוֹן הַצְּדִיקִי אֲמֶת, וְלֹא אֶסּוֹר מִדְּבַרֵיהֶם וּמִרְצוֹנָם יָמִין וּשְׂמֹאל:

שֵׁמוֹ: וְתִזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְשִׁמוּשׁ דְּקִדְשָׁה שְׁאֲזֹכָה לְשִׁמּוֹשׁ
 צְדִיקִים אֲמֶתִיִּים וּמוֹכִיחֵי אֲמֶת, וְאֲזֹכָה לְעֵמֶד לְפָנֵיהֶם וּלְשִׁמּוֹשׁ
 וּלְהַטָּפֵל בָּהֶם וּלְעֲשׂוֹת כָּל צְרִכֵיהֶם וּרְצוֹנָם, לְמַעַן אֲזֹכָה עַל יְדֵי זֶה
 שִׁיְהִיָּה לִי אֵיזָה שִׁיְכּוֹת וְהַתְקַרְבוֹת לָהֶם כִּי אֶתָּה יְדַעְתָּ גְדֹל רַחוּמֵי
 מִצְדִיקֵי אֲמֶת, עַד שֶׁאֵין לִי שׁוֹם שִׁיְכּוֹת וְהַתְקַרְבוֹת לָהֶם, עַד
 שֶׁאֶפְלוּ כְּשֶׁאֲנִי זֹכָה לְשִׁמּוֹעַ דְּבוֹר הַקְּדוֹשׁ מֵהֶם, אֵינֹו נִשְׁמָע לְאָזְנִי
 עֶצֶם קוֹל הַדְּבוֹר, כִּי אִם קוֹל הַבְּרָה, הַנִּצְאָחוֹ וּמִתְדַבֵּק בְּקוֹל דְּקִדְשָׁה
 עַל יְדֵי חֲטָאֵי וְעוֹנוֹתַי הַמְרֻבִּים וְגַם אֶפְלוּ קוֹל אֲנַחְתִּי וְזַעֲקָתִי
 בְּעֲצָמֵי אֵינִי זֹכָה לְשִׁמּוֹעַ הַיָּטִב, כִּי אִם קוֹל הַבְּרָה:

שֵׁמוֹ: אֲנָא ה', חַמַּל עָלַי, וְזַכְּנִי לְשִׁמוּשׁ דְּקִדְשָׁה, שְׁאֲזֹכָה בְּרַחֲמֶיךָ
 לְעֲשׂוֹת מִצְוֹת הַרְבֵּה בְּגוּפִי, שִׁיְזַכָּה גּוּפִי לְשִׁמּוֹשׁ אֶת הַנִּשְׁמָה
 בְּעֲשִׂית מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת הַרְבֵּה תָּמִיד וְכֵן אֲזֹכָה לְשִׁמּוֹשׁ הַרְבֵּה
 תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים וְצְדִיקִים אֲמֶתִיִּים, בְּאִפְּן שְׁאֲזֹכָה לְשִׁמּוֹעַ כָּל הַקּוֹלוֹת
 דְּקִדְשָׁה בְּעֲצָמָם, בְּלִי שׁוֹם אֲחִיזֹת קוֹל הַבְּרָה כִּלְלֵ וְאֶתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
 תִּמְחַל וְתִסְלַח לִי עַל כָּל עוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי וְחֲטָאֵי, וְתִסְיֹר וְתִבְטַל כָּל
 הַמְקַטְרָגִים שֶׁנַּעֲשׂוּ עַל יְדֵי עוֹנוֹתַי הַמְרֻבִּים, וְתִכְנִיעַם וְתִשְׁפִּילֵם
 וְתִבְטַלֵם בְּבִטּוֹל גְּמוּר, וְתִהְיֶה בְּעֲזָרֵי שְׁאֶתְגַּבֵּר בְּעִזּוֹת דְּקִדְשָׁה עַל
 עִזּוֹת גּוּפִי, עַד שְׁאֲזֹכָה לְשִׁבֵּר וּלְבַטֵּל כָּל תַּאֲזוֹת הַגּוּף וּמַדּוּתָיו
 הָרָעִים, עַד שֶׁיִּתְבַּטַּל גּוּפִי לְגַמְרֵי לְגַבִּי הַנִּשְׁמָה הַקְּדוֹשָׁה, וְיִכְלַל
 וְיִתְאַחַד הַגּוּף עִם הַנִּשְׁמָה בְּתַכְלִית הַהִתְאַחְדוֹת וְתִאִיר וְתִגְלֶה
 הַנִּשְׁמָה לְהַגּוּף כָּל הַהֶאָרוֹת וְכָל הַהַשְׁגוֹת שֶׁהִיא מִשְׁגַּת תָּמִיד
 לְמַעְלָה וְאֲנִכִּי בְּכִלְלֵ גּוּפִי וְנַפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי אֶתְקַרַּב וְאֶתְאַחַד
 עִם צְדִיקֵי אֲמֶת וְאֶהְיֶה נִכְלָל בָּהֶם בְּאֲמֶת, עַד שְׁאֲזֹכָה לְהַכְלִיל בְּךָ

זֶקֶק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תתנן

זמן מזה רב"ל "לפי מקומו שיהיה מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זמן מזה רב"ל "לפי מקומו שיהיה מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

זמן מזה רב"ל "לפי מקומו שיהיה מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל

בְּאַמַּת מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם: